

13 december 2010 maandag

Dankzij de nier van oma leef ik nog

MARK VAN DER WERF

ROTTERDAM Martine Blijdorp (28) kreeg bijna tien jaar geleden een nier van haar eigen oma. Zaterdag werd oma Ina in Rotterdam met honderden andere donoren geëerd door de Nierstichting. Zoiets doe je gewoon.

Middenin de nacht dat ze samen in het ziekenhuis liggen, laat Martine Blijdorp een briefje brengen naar de kamer van haar grootmoeder Ina. „Oma,” heeft ze er opgekrabbeld, „het gaat prima met me. Hij werkt als een trein.”

Het is 26 juni 2001. Ina, dan 65 jaar, heeft zojuist op een wel heel bijzondere manier het leven gered van haar 19-jarige kleindochter. Ze heeft een van haar nieren afgestaan. „Vanzelfsprekend”, vindt Ina, de bescheidenheid zelve. Maar Martine ziet dat anders: „Oma is mijn held.”

Zilveren speld

Zaterdagmiddag blikken de twee even terug. In het Rotterdamse Nieuwe Luxor Theater, worden door de Nierstichting honderden donoren in het zonnetje gezet. Een aantal van hen krijgt als eerbetoon een zilveren speld uitgereikt.

Met Martine, inmiddels 28, gaat het uitstekend. Ze woont met haar man Bram in Dordrecht, werkt drie dagen per week als docent kunst op een middelbare school en heeft een kerngezond dochtertje van 2, Roan. „Zonder oma s nier had ik nooit een kind kunnen krijgen.”

Ina (75) is ook nog topfit. Na die ingrijpende operatie voelde ze zich één dag alsof er een tram over haar heen was gereden. „Daarna ben ik razendsnel opgeknapt. Ik zeg maar zo: donoren worden ouder dan andere mensen. Want wij worden elk jaar van top tot teen medisch gecontroleerd.”

Martine vertelt openhartig over de jaren dat het minder goed met haar ging. Ze is 8 jaar als duidelijk wordt dat ze - net als Bart de Graaff - amper groeit. Met 1,16 meter heeft ze de lengte van een meisje van 5. „Ik zag bleek, was mager en erg vaak misselijk.”

Redding

Al snel blijkt dat haar nieren nauwelijks functioneren. Haar hele jeugd moet ze daarom een eiwitarm dieet volgen. Zo zijn brood, melk en kaas, waar Martine juist verzot op is, voortaan taboe. Haar redding, zegt ze, is dat ze van haar moeder leert niet als patiënt door het leven te gaan. „Ik zat gewoon op dansles, vioolles en kreeg toetjes met slagroom in plaats van melk.”

Martine knapt bovendien op van een medische proef met een groeihormoon, waarvan ze dagelijks een prikje krijgt. Niet alleen wordt ze daardoor een stuk langer, ook haar nieren lijken zo aan de praat te blijven. Op haar 17de is Martine 1,78 meter. „De doktoren zeiden: je bent genoeg gegroeid, we stoppen ermee.”

Gevolg: vrijwel onmiddellijk krijgt haar gezondheid een klap. In het jaar dat ze havo-examen doet, wordt Martine een dialyse-doe-hetzelfver. Vier keer per dag sluit ze een zak vloeistof aan op een katheter in haar buikwand. Op school doet ze het in het invalidentoilet. En als ze op kamp is, gebruikt ze er een rugzak voor, die ze in een boom hangt.

Martine haalt haar diploma, gaat studeren, maar voelt zich steeds beroerder. Haar ogen en oren gaan achteruit, s avonds om negen uur ligt ze afgepeigerd in bed. „Uiteindelijk had ik het op deze manier niet overleefd.”

Nierdonor

De zoektocht naar een nierdonor begint. Martines moeder, die een andere bloedgroep heeft, valt meteen af. Maar verscheidene tantes melden zich aan, net als oma Ina.

Geen seconde heeft Ina daarover getwijfeld: „Martine is mijn kleindochter! Zoiets doe je gewoon.”

De artsen zeiden: „U moet wel twee supernieren hebben. Alleen dan mag u er eentje afstaan.” Nou, die heeft Ina: de beste nieren van de familie. „Daarom ben ik de **donor** geworden.”

Geloof

Even lijkt het mis te gaan. Drie dagen nadat oma haar nier heeft gegeven, stoot Martines lichaam het orgaan af. Maar ze knapt weer op. Zelf is ze ervan overtuigd dat dat mede komt door haar vertrouwen in God. „Het geloof is belangrijk voor me.”

Elk jaar staan Martine en Ina er op 21 juni even stil bij wat er allemaal is gebeurd. Ze sturen elkaar een kaartje of gaan samen iets leuks doen. Martine: „In 2011 is het tien jaar geleden dat ik oma s nier kreeg. Dan ga ik lekker met haar uit eten.”

Oma Ina is mijn held, vindt Martine Blijdorp, die van haar grootmoeder de nier kreeg die haar leven redde. FOTO COR DE KOCK

Martine is mijn kleindochter! Zoiets doe je gewoon. En ik had de beste nieren. Oma Ina

GROOTMOEDER Martine blijdorp samen met honderden donoren DOOR NIERSTICHTING in het zonnetje gezet